

Epilog

S mým kámošem/občasným „hlídačem“ jsme poseděli ještě v polo temnu, neb jsem nabídku jeho společnosti uvítal. Mnozí si prý chtějí užít i přechod ze tmy do světla sami. Byť by šlo jen o pár minut. Potřeboval jsem však někoho, kdo mně z toho dostane. A možná mi i poskytne nějaké prvotní vysvětlení.

Více než devadesát procent všeho, mohu vložit do šuplíku mého aktivovaného podvědomí. Dalo se totiž aspoň neurčitě určit, odkud jsem čerpal. Aspoň jsem tušil, že o něčem takovém jsem kdy slyšel, viděl, četl, či zažil něco obdobného. Tak nějak jsem tedy věděl, že to je jen z mé zmatené kebuly. Ale co ta zbývající necelá desetina? To ona je příčinou, proč jsem to nemohl hodit za hlavu. Kdybych se totiž mohl ve své hlavě hrabat, jako v nějaké obrovské bedně, našel bych mnohé z toho, co se nějakou uzpůsobenou podobou přeneslo do onoho prožitého příběhu. Mnohé bych si za „normálních“ okolností možná již ani nevybavil. A mnohé z prožitého se na dřívě prožité, čtené či viděné odkazovalo více než zjevně. Víím to, je to zřejmé a chci to zdůraznit.

Kupříkladu i Martelův Pí měl rozhodně něco společného s příběhovým π. A nebyl to zdaleka jediný literární odkaz.

Tak v téhle většinové oblasti jsem ani po žádném vysvětlení nepátral. V té druhé, značně menšinové, se mi dodnes uspokojivého nedostalo. Nezbylo mi, než přijmout jako fakt, že zřejmě opravdu existuje možnost napojení na nějaké kolektivní vědomí. Či na jiná vědomí? Nadvědomí? Nevědomí?

No jasně, právě tato možnost pak asi i svádí k tomu, aby všichni, třeba i v hypnotickém spánku snící, vnímali tyto příběhy zcela osobně a tolik realisticky. No, vždyť jsem se v tom plácal celý týden. A blíže, než blízko. Časem jsem narazil i na další možná vysvětlení. Třeba, že všechny postavy jsou jen já sám, jsoucými mými alter egy. Mými avatary. To bych ale musel připustit tak rozsáhlou schizofrenii, která mi i s ohledem na onu nevysvětlitelnou desetinu, v mé hlavě nedohledatelnou, nějak doteď nejde pod vousy. Přijal jsem následně i svého nového vlastního avatara, jímž se stal Ali-ste BEL.

Až později jsem zjišťoval některé detaily. Případně jsem si ověřoval to, co pro mě bylo přednedávnm zcela neznámé. I o věcech, o kterých jsem měl jen mlhavou představu. Kupříkladu jsem něco málo věděl o ajurvédských tantrách, k nimž měla nejen Eli tak specifický vztah. Netušil jsem však, kolik nabídek tantrických škol vůbec existuje. I v oblasti klasické antické filosofie, křesťanské gnose, i něco kolem hebrejského kosmopolitního synkretismu druhého století našeho letopočtu jsem si musel dohledat. Neúmyslně jsem však taky na sebe prozradil mnohé. Třeba i oblibu Bulgakova, nebo slabou odolnost nízkým svodům. A takových příkladů by bylo více. Všechny jsou převážně v kategorii zajímavostí a mohl jsem si jen rozšířit obzory, i když mnohdy do oblastí plných podivností až bizarností. A z toho bych se zřejmě relativně snadno dostal.

Co však s tím broukem v hlavě v podobě zvláštního pověření hledačstvím s mlhavým zadáním. O co vlastně vůbec šlo? Prošel jsem fázemi promýšlení, odmítnutí a zpochybňování. Pokusil jsem se pak o zavrnutí. Nejlépe zapomenout. Ale nešlo to. Brouk v hlavě stále žil. A žije!

Ve své podstatě po vás nyní chci vytěsnit celou jednu příběhovou rovinu a to ještě tedy tu lehce dominantnější. V rámci ní by, připouštím, mohla padnout i otázka: „Že se nestydíš?“, na níž bez váhání odpovídám: „No jo, stydím, ale i přesto jsem ji, již pro autentičnost, nemohl vynechat. Vy ji však pro další úvahy nyní vynechte. Taktně ji, tedy vše kolem Eli, nyní opomeňte, abychom se mohli soustředit na tu menší druhou rovinu, tu kolem π.

A ještě něco podstatného. Až paradoxně je pro mě samotného nejzajímavější a nejpodstatnější ta oblast mezi těmito rovinami. Ta všeobsažná linka já-JÁ, o které se tedy až paradoxně nezmíním vůbec! Připadá mi i hodně osobní. Kdo ví, kolik lidí by vůbec zajímala. A ani nevím, co víc, než jen niterné pocity a vnímání její existence, bych mohl právě teď a tady sám za sebe předložit. Osobně je to to „nej“, neosobně to dávám zcela bokem.

V té druhé příběhové rovině jsem rovněž pátral a odhalil jsem pro mě docela překvapivou skutečnost. Kupodivu je vnímavých lidí, kteří aspoň neurčitě tuší, a to již nyní v době stoletého výročí naší státnosti, že je v našem civilizačním okruhu něco na levačku, poměrně dost. Tuší,

že se neodvratně blížíme kolapsovému stavu. A je jich docela hodně. Kolapsový stav i pro ně samozřejmě neznamená žádný konec. A už vůbec ne žádný konec civilizace či snad i lidstva. Tyto strašácké báchorky, začasť podmiňené jen v našem civilizačním okruhu zkresleným vnímáním lineárního pojetí času, můžeme vynechat. Civilizace přece cyklicky vznikají a zanikají. Jde přece jen o obyčejný systémový kolaps, jakých se na této planetě odehrálo vícero. Navíc se teď a tady týká jen nás – našeho civilizačního okruhu. Následuje-li však vždy těsně za vrcholovou fází té které civilizace, zdají se varovné hlasy, ohlašující jeho nástup, býti nepatřičnými, směšnými až ulítlými. Je jich však teď, a i u nás, poměrně dost. A štěpí nejen naši společnost vedví. Nemusíme zde opakovat všechny mnohokrát zmíněné signály, symptomy a destrukční mechanismy. Již dnes přece naplňujeme všechny kolapsové znaky všech předchozích civilizací. Nosili bychom dříví do lesa, kdybychom všechny symptomy, jeden po druhém, probírali.

Říká se, že tvořivá síla a vnitřní úzkosti z nadstandartní vnímavosti jsou si mnohem bližší, než by se mohlo zdát. V onom potměbloudivém stavu se zvýšená vnímavost může projevit rozpínavou představivostí ještě ve větší míře, přičemž obavy a představivost jsou pak nejen neoddělitelně propojeny navzájem. Ještě více, jedno nadto podmiňuje druhé. Tvořivost čerpá sílu z vnitřních obav, které jsou přetaveny do představ. Těch obav, které jsou ostatně motorem prakticky celé historie lidského pokroku a umění.

Avšak žádný heuréka moment. Nic jsem neobjevil. Bez žádných zásluh. Zjevně totiž ani není potřeba objevit něco nového, nýbrž se vrátit a oprášit něco, co je již uvrženo do tisíciletého zapomnění. Případně se to jen desetiletí opovrživě a se sebejistou až bohorovnou mocí našeho civilizačního okruhu nedodržuje. Zdá se však, že dnes již nedodržujeme prakticky nic a dokonce ani ty jednoduchá a základní pravidla hry, která jsme si sami ustanovili. Pokud bychom totiž striktně dodržovali třeba i jen tři nejzákladnější zásady OSN - ve stručnosti: 'Svrchovaná rovnost států', 'Nepoužívání síly či hrozby silou vůči jinému státu' a 'Nevměšování se do vnitřních záležitostí jiných států' nebylo by tolika válek a falešných revolucí, které ve svých důsledcích nepřinášejí daným zemím nic dobrého. Ohlašujeme při nich import svobody, prosperity a demokracie a po nás zůstává jen chaos a zmar v rozvrácené zemi. Zástěrkové fejky.

Pátral jsem však po nejstěžejnějších příčinách a systémových chybách, které ve své podstatě potřebují jen čas a prostor, aby generovaly neodvratné důsledky. Od jisté limitní hodnoty jim pak již není vyhnutí. Zdá se, že existuje, a dnes je i značně zjevná, určitá limitní míra provázanosti globalizovaného kapitálu s politickou mocí, která pak destruktivně proměňuje i základy demokracie. Demokracie je pak vládou lidu jen zdánlivě a vzdáleně. A v co se pak demokracie mění, již dobře víme.

Ano, jistě, můžeme si za to sami. Žití našich životů a hromada našich dílčích rozhodnutí nás v časoprostorových determinacích posouvaly k tomu, co pocítujeme tady a teď. A k tomu si ještě na základě falešných kritérií volíme své falešné zástupce, dáváme jim svou moc a stáváme se posléze bezmocnými. A jak pak vrátit moc bezmocným? Ach jo!

Jak odvrátit zdánlivě neodvratné důsledky? A zdá se, že o nich mnozí i ví. A někteří je již vidí. Vidí drobné prasklinky hliněných nohou systému s deformovanou demokracií v přechodové fázi. A třeba jen podvědomě se k němu staví do opozice. Jsou začasť až protisystémoví.

Je však asi hodně zrádné naházet všechny do jednoho pytle, neb se jedná o velice širokou, pestrou a krajnostmi neabsentující množinu. Kupříkladu může i slovo vlastenec/vlastenectví evokovat diametrálně odlišné představy.

Již v prologu jsem však zdůraznil, že nejsem žádný extrémista a od krajních a každopádně nefungujících ideologií se nejspíše i s vámi distancuji.

Tohle však tedy taky není až tak podstatné. Jen bych přispěl svou malou hromádkou na kupu již odhaleného a vidoucím viděného zjištění. To, samo o sobě, může i trochu lekat, mást a svádět i ke zkratkám, které sice existují, ale neradno je jich užívat. Tohle všechno je jen analytická část.

I povšiml jsem si tedy rovněž, že se docela velké skupiny staví do určité systémové opozice a začasť tvoří i celá hnutí. Tvoří odpor vůči gigantické globalizační vlně, která má potenciální sílu smést celé národy i bezpočet jednotlivců v nich. V různých zemích se začíná formovat

národní, či vlastenecký odpor. V různých zemích má různou formu. Již dnes jsou ony různé formy zřetelně odlišitelné. Jsou různé ve Francii, Rusku, Maďarsku, v USA, nebo kupříkladu v Polsku. Ne všechny musíte brát bez výhrad. Vlastně se spíše najde nějaká ta výhrada ke každé. Různá hnutí odporu ovšem rovněž nabízí jen demontáž něčeho, co nemůže dlouhodobě fungovat, bez náhrady něčím, co by dlouhodobě fungovat mohlo. Mnohdy taky nabízí jen staré ideologie, které svou nefunkčnost prokázaly, ačkoli jsou navlečeny do nových, líbivých a moderních hávů. Tyto hávy však stěží překrývají jejich původní ryze hnědou či rudou barvu. A to děsí neméně.

Shodu však lze nalézt na té prvotní prioritě, která se demonstruje oním národním vzdorem vůči gigantické globalizační vlně, která přináší všechno možné a snad i nemožné. Na nižších prioritách, zahrnující ideologie, se mnohdy nalézá většinová shoda obtížně, ale postačí se přidržit té prvotní – té nejvyšší priority. Dosažitelná shoda rozhodné velikosti je zřejmě možná pouze na ní a doporučuji být realistou a nesnažit se nalézat shodu níže, neb by to mohlo být i kontraproduktivní a všechno by se pak mohlo jen zašmodrchat.

A neztrácejme také čas diskuzí, že by ty staré ideologie mohly fungovat, kdyby lidi nebyli lidmi, protože lidi lidmi jsou. Mnohdy si to ani nechtějí přiznat, nebo o těchto, i experimentálně doložených mechanismech lidského chování, nemají vůbec šajnu. Pokud si nepřiznáme, že devět lidí z deseti není odolných proti svodům moci, i kdyby odolat chtěli, pak můžeme lehce naskočit na zrádnou vějíčku démonů minulosti. I kdyby odolat chtěli! Vesměs ani nechtějí. Případně se pak vynoří charismatičtí vůdcové jakýchkoli hnutí, které nemá systémovou pojistku proti zneužití takto nabyté moci. I kdyby byli tito vůdcové svatí, jako že svatí asi nebudou, jsou schopni „ručit“ sotva za pár svých nejbližších „spolustraníků“. Kamkoli níže ne ...a děje se pak vždy to samé. Pořád dokola.

Devět z deseti! A to nejspíš vůbec nepřeháním. Spíše naopak! Bylo by možná i fajn, spolehnout se na nějakého mesiáše, který se zjeví a všechno očistí, spraví a vyladí. Třeba se i postará o nás stejně dobře, jako o svou rodinu, nebo firmu. Takový na dohled není a být ani nemůže. Vidíte-li ho v kom, tak já tedy nikde a v nikom. A jestliže by si kdo myslel, že hledám někoho takového, tak to by byl asi ten největší omyl, kterého by mohl kdokoli nabýt. V takovém případě jsme si asi neporozuměli.

Primárně jde totiž o změnu systému s nastavením férovějších pravidel hry. Jde o záchranu podstaty demokracie jejím popostrčením na vyšší úroveň. Obsazení „rolí“ je až sekundární. Podstatné, to jo, ...ale až druhotné. Jsem totiž přesvědčen, že jsou mezi námi ti, kteří mají vědomé spojení já-JÁ i přes půlku. Jejich ochota vydat se onou cestou služby lidu své země bez zjevného, viditelného a počítatelného prospěchu právě z ní, z této míry spojení, pramení. Měla by. Vždyť jen tak pak mohou splnit své poslání, a to se systémovou pojistkou proti korumpování ducha na té nejnižší úrovni.

Za nimi jsou pak snad i řady jejich potenciálních podporovatelů bez nároků na návratnost investice času, energie a prostředků.

No a konečně do třetice i tisíce bezejmenných potenciálních drobných podporovatelů, kteří dnes a tady nemohou dát více, než málo. Drobní podporovatelé odporu vůči gigantické globalizační vlně, kteří nemají nazbyt ani čas, ani energii a ani prostředky. Vesměs jste to tedy zřejmě vy!

Nechtějí-li potenciální podporovatelé obou úrovní dopustit, aby jim tato vlna smetla jejich ještě jakžtakž svobodné životy podepřené národními odkazy a hodnotami, na jejichž základech mohou stát i padnout, pak je nejvyšší čas k činu. Demonstrace vaší(naší) svobodné vůle. Snad ještě existují v dostatečném počtu, dychtící po možnosti prokázat sounáležitost s odporem vůči tomu, co má tak děsivý potenciál destrukce všeho pro ně tak životně podstatného. A třeba ne až tolik pro sebe samé, ale pro své děti a vnuky. Nic víc a nic méně, než podpora Českého národního vzdoru vůči gigantické globalizační vlně. To ovšem trochu předbímám, neboť i tyto pojmy si blíže osvětlíme později.

Pochopení, detailní zpracování a prosazení principu **Platónova štítu** totiž posunuje demokracii o řád výš právě tím, že ji chrání proti předurčené sebedestrukci. Ochrana demokracie, co by vlády lidu. Nic méně a nic víc. A ano, chrání ji před přeměnou, jejíž poslední transformační fází je fašismus. Onu přeměnu jsme si dokonce před tři čtvrtě stoletím vyzkoušeli a není to nic příjemného.

Ano, demokracie je ve své podstatě ohrožena a ozdravme ji dříve, než bude její zhoubné onemocnění nezvratně destruktivní. Ještě není pozdě! A mohlo by to vyjít, byť právě shromažďujeme odhodlání a vůli k prvnímu krůčku, který by se mohl zdát i málo významným. Nicméně je prvním krůčkem k demokracii vyššího řádu tak, jak je principiálně v Platónově štítu definovaná.

A z čeho pramení to přesvědčení? Jen z něčeho, co jsem vyšťáral z podivného megasnu? Vlastně nevím. Z čiré naivity? Snad. I když, kdo ví? A abych si ještě přisadil, jsem přesvědčený o tom, že jednou se to stane standardem a politici v těchto pozicích, tedy ti po strážce demokracie/senátory, nebudou vykonávat své poslání jakožto placenou profesi. Lidem to pak přijde vesměs přirozené a jen s obtížemi si budou umět představit, jaké by to mohlo být, kdyby tomu tak nebylo. Stejně obtížně, jako si dnes neumí představit, co vše se tím mění. V oněch dobách jsme si nedovedli představit kolaps feudálního systému a zrušení nevolnictví či otrokářství a při tom si dnes nedovedeme představit, že by k tomu nedošlo. Teď a tady jsme přesvědčení, že ke kolapsu těchto nerovnovážných systémů dojít muselo a že bylo naprosto nevyhnutelné poskočit na vyšší vývojovou úroveň. Jsem tedy přesvědčen o nevyhnutelnosti obdobného poskočení, byť připouštím, že nemohu vědět, jestli jsme schopni ho jako první uskutečnit. Lidé v tomto koutu planety Země, tedy v zemích koruny české, však mají občas určité schopnosti, byť samo sebou ne všeobecně většinové, vidět o hodný kus dále. No, uvidíme.

A snad ano, nestojí-li to tolik intelektuální námahy a jsou-li mezi námi přece jenom potomci neobvykle intuitivního národa, který viděl o hodný kus dále opakovaně. Vy, kteří jste ještě neztratili vazby na náš historický národní odkaz, a s ním spojené ideály a závazky, jste těmi, které volám. A riziko, vyplývající z toho, co po vás žádám, se při tom limitně blíží nule. Zanedbatelná námaha a výdaj. Na tomto místě a v tuto chvíli! Teď a tady zbystřete mysl!

Oslovuji-li předně vás – potenciální bezejmenné drobné podporovatele Českého národního vzdoru vůči gigantické globalizační vlně, je potřeba zdůraznit, že bez členství v čemkoli nemůžete očekávat žádnou přímou návratnost byť i jen symbolické podpory. Nepřímá návratnost je však obrovská – odklon od kolizního kurzu. Možná více v symbolické rovině a s neurčitou dostatečností. Vždyť je to jen první krok. A cesta je dlouhá. První krok pro vás samotné, ale především pro vaše potomky a celé další generace. Nemůžeme přece konat vše v duchu ‚po nás potopa‘. Nikdo ze všech dnešních mocných to za nás neudělá. Kapři si vesměs nevypouštějí rybník. A pokud něco udělá, najde řešení, které se nám nebude vůbec líbit. A to chci zdůraznit se smrtelnou vážností. Opravdu je možné celý svět „vypnout“ a zpět ho nahodit se zcela odlišným „operákem“ podobně jako zavirované PC. A právě ty parametry nového „operáku“ nemusí být uživatelsky přívětivé pro většinu obyčejných lidíček. Pro některé, vyvolené, či pro nějakou novou elitu, novodobou šlechtu, však zajisté ano.

Oslovuji však vás, kteří se domníváte, že mezi ně nepatříte, patřit nebudete a ani patřit nemůžete a nechcete. Jejich síla proti té naší! Potenciální vzdorová, česky sametová síla.

Předně, či souběžně, je však potřeba najít duchovně vyspělé a vidoucí, kteří se již nacházejí v životně bezzávadkovém stavu a jejichž já-JÁ spojení je aspoň větší než malé. Ti jsou pak zajisté ochotni si dobrovolně navodit i striktně bezmajetný stav, není-li jejich bohatství předně z tohoto světa. Samozřejmě až po naplnění podmínek, které by tento bezmajetný stav umožňoval. Tedy, až po(!) případném převzetí funkce a odpovědnosti. Až po jistotě zajištění všech, a to třeba i nadstandartních, životních potřeb. Osobních i rodiny, od níž pak bude (až pak!) ekonomicky odloučen(a). A pouze ekonomicky. Jde jen o předběžnou deklaraci převodu veškerého pozemského majetku na své blízké, byť by tento symbolický krok nemohl být samospásnou zárukou ničeho. Najdou-li se ti, kdož odvrhují moc, slávu a bohatství, jsou ochotni strpět posměch šúdrů a nechápavých, pak máme šanci. Máme šanci využít lehce pootevřené okénko příležitosti pro Český národní vzdor v podobě občanské prezidentské volby, co by jistě „chyby v metrixu“. Kromě osobního vlastnictví všeho až nadbytek a jen samé „sociální jistoty“. Nic víc a nic méně pro službu lidu své země, a samo sebou tedy i pro své blízké. Najdou-li se, a to i mezi námi, máme šanci. Nenajdou-li se, žádnou šanci nemáme. Jak prosté. A podporovatelé obou úrovní přece potřebují vědět, koho podporují. Vědět, kdo stojí v čele Českého národního vzdoru třímajíc v ruce Platónův štít vyzdvížený z tisíciletého zapomnění.

Nenalezneme-li ani jediného, demokracie se k vyššímu stupni neposune a v předurčené sebedestrukci přivede postupně i celý náš civilizační okruh ke kolapsovému stavu. Pokud takovéto predikci nevěříte, nepřipadá-li vám však ani Platónovo filosofické myšlení dostatečně bystré a důvěřujete-li natolik světovým vůdcům našeho civilizačního okruhu, kteří nadto NATOvsky souvztažně třímají v rukou bezkonkurenčně největší vojenskou sílu, pak nade vším můžete mávnout rukou. Ano, můžete se nad takovým pokusem o odvrácení kolapsového kurzu i zasmát. Snažím se však oslovit ty, kteří vidí naději na odklon kolapsové trajektorie, byť by je, tak jako i mě, mohl kde kdo nazvat bláhovými naivisty a utopisty. Tak tedy ani v této kategorii/úrovni není zapotřebí žádných spasitelů, kteří by se nechali přibít na kříž, uvázat ke kůlu s kacířskou čapkou, či si navlíknout oprátku. Nic takového! Najdeme-li je v našem historickém odkazu, není dnes a tady podobných obětí zapotřebí. Než se přesuneme dál, jen drobné shrnutí:

Extrémně titěrná podpora drobných podporovatelů, kteří nemají nazbyt ani čas, ani energii a ani prostředky, je však primární, nezbytná a nejdůležitější! Bez ní nemá Český národní vzdor téměř žádnou šanci. Je to předně demonstrace síly v mnohosti.

Podpora podporovatelů ochotných poskytnout energii, čas, případně i prostředky plynoucí z jejich umu je možná o něco citelnější v oblasti osobní podpory, ale přesto se taková podpora nedá označit za obětování.

A příkladně u naleznuvšího vlasteneckého/národoveckého prezidentského kandidáta s ochranou Platónovým štítem jde jen o deklaraci až jeho budoucího naplňování. Tato deklarace absentuje rizika pro jakkoli nadstandartní životabytí. Jeho samého i jeho rodiny. Ono životabytí pak ovšem, nutno přiznat, může doznat obsahovou a kvalitativní změnu.

Pokusme se tedy aspoň částečně nahlédnout do Platónova ideového světa. Platón, ale nejen on, definoval onu trojku, krom otroků, podle stupně duchovního rozvoje s výstrahou, že v těch posledních časech nebudou oni duchovně nejvyspělejší, v hinduismu bráhmani, téměř k nalezení. Stěží bychom prý našli vhodné adepty strážců a ani svobodných lidí nebude tolik, kolik je potřeba pro funkční společnost odolávající sebedestrukčním mechanismům schovaným i do samé podstaty demokracie. Toto je však naše místo a čas. Otroci, tedy otroci svého nesvobodného ducha, a tudíž jen na této úrovni jako otroci definovaní, nemohou podstatu demokracie uchránit. Ba právě naopak, prý právě oni k její destrukci přispějí nejvíce a to právě ve své početnosti. I z tohoto připodobnění by se mohlo zdát jakékoli hledačství marným a bláhovým. Hledat „krále“ a jeho „strážce“ mezi samými šúdry? Marnost nad marnost, zdá se. I přes to mi to nedá. I s tou nejnepatrnější šancí mi to stojí za to. A vám?

Samozřejmě nemůžeme vzít do ruky Platónovu Ústavu či definici Ideálního státu a vše opisovat doslova. Nakonec by to bylo i směšné. Jeho myšlenková nit nás pouze ideově vede k definování onoho štítu. I uvedeným pojmům a stavům musíme přiřadit časoprostorově odpovídající obsah. Je-li v jeho ideálním státě společnost rozdělena do čtyř stavů, respektive do tří plus otroci, můžeme si za vládcu dosadit prezidenty a to i v neprezidentských systémech zastupitelské demokracie. Strážce pak nemůžeme vnímat jako nějaké válečníky, nýbrž jako strážce demokracie a strážce dodržování národního odkazu i duchovního směřování naplňující všechny hodnoty, na nichž daný stát stojí a padá.

V našem státě by strážci podle vzoru Platónova Ideálního státu měli být senátoři, ačkoli jimi dnes a tady nejsou a ani být nemohou. Přesto tuto parlamentní komoru nazýváme pojistkou a hlídačem demokracie. Nejsme-li schopni pojmenovat funkční podstatu takto ustanovené a drahé pojistky, jsme ochotni uvažovat o její nepotřebnosti. Nejsme dokonce daleko od zrušení Senátu, co by nadbytečné nepotřebnosti.

Nejpočetnější stav svobodných je pak možno považovat za vědomé občanstvo. Otroky pak za otroky ducha, kterým se doposud nepodařilo vymanit se z vlastních osidel vášní, požívačného chtění i lpění na osobních majetcích co největšího rozsahu. Tedy otroci konzumu jako primárního cíle.

Jen pro příklad si tedy uvedme Platónův předpis pro vládcu a strážce:

"Předně ať žádný nemá žádného jmění soukromého, leda co jest nejnútnejší; potom ať žádný nemá takového bytu a hospodářských místností, kam by nemohl vejít každý, kdo by

chtěl. Co se týče životních potřeb, pokud jsou nezbytné pro střídme a statečné bojovníky, ať je dostávají v určité výměře od ostatních občanů jako mzdu za strážní službu a to na rok tolik, že by jim ani nepřibývalo, aniž by neměli málo; ať chodí ke společnému stolu a žijí pospolitě jako v poli. Co se týče zlata a stříbra, ať se jim řekne, že mají stále ve své duši božské zlato a stříbro od bohů dané a nepotřebují dále žádného lidského zlata... Jim jediným z obyvatelstva obce není dovoleno obírat se zlatem a stříbrem, ani se ho dotýkat, ani být s ním pod jednou střechou, ani se jím ověšovat, ani pít ze stříbra nebo zlata. A takto by jednak sami sebe uchovávali od zkázy, jednak by uchovávali od zkázy obec. Jakmile však budou mít sami svou vlastní půdu, své domy a peníze, budou místo strážců hospodáři a rolníky, ostatním občanům se stanou místo spojenců nepřátelskými pány, po celý život budou jen nenávidět a činit nástrahy, zatímco jiní budou nenávidět a činit nástrahy jim, a daleko více a silněji se budou bát nepřátel vnitřních než vnějších, až se pak posléze sami i ostatní občanstvo octnou na pokraji záhuby."

No, a aby byla ta slepost doslovnosti ještě více zjevná, uvedme si i předpis, který sice patří k těm, které Platón v pozdějším díle sám zredukoval a upustil od nich, ale pro zajímavost a pobavení se hodí. Společné vlastnictví totiž podle jeho původního nekorigovaného návrhu mělo u strážců zahrnovat i ženy. Strážci neměli mít žádné manželky a zařizeno by to bylo tak, že: *"...všechny tyto ženy by byly společné všem mužům, aby se žádná nestýkala pouze s některým a aby i děti byly společné, takže by ani otec neznal své dítě, ani dítě svého otce."*

Ovšem vraťme se časoprostorově k dnešku. K našemu vývojovému modelu zastupitelské demokracie. I v té třetí skupině, po podporovatelích a drobných podporovatelích, bychom přece taky nehledali nějaké mesiáše se svatozářemi, ale obyčejné, prosté a „pouze jen“ duchovně vyspělejší. Pozice strážců, strážců demokracie, chcete-li, tedy senátorů ozdravované demokracie vyšší úrovně, by nejspíše mohla být dočasně a částečně obsazena pouze svobodnými, přidržíme-li se ještě Platónova stavového rozdělení společnosti.

Návazné změny definování Senátu a senátorských mandátů, jejichž počet by bylo zřejmě vhodné i radikálně zredukovat, zde ani nechci uvádět. Vždyť je to evidentně proveditelné, či návrhu hodné, až jako následný krok po volbě občanského vlasteneckého/národoveckého prezidenta.

Tomuto stavu – byť jen duchovně svobodným, se tedy snažím sdělit prostou akutní potřebu vstoupit do prostoru, který je teď a tady pln zákeřnosti, podlosti a špíny. No možná je to i trochu riskantní vstup do nanejvýš nepopulárního prostředí. K jejich ochraně však nabízím štít vyzvednutý z tisíciletého zapomnění. Jen tento jejich vstup nás však může odklonit od kolizního kurzu a ztráty, byť jen naší národní, svébytnosti. S celým naším národním historickým odkazem. Nic víc a nic méně, než ochrana demokracie před její vlastní sebedestruktivní proměnou. Teď a tady. No, kdy jindy než při kulatém výročí naší státnosti. Já jsem svůj dáreček ještě před stým výročím vzniku ČSR dostal a snažím se kousek z něj předat i vám. Je-li v něm naděje, je v něm i skrytá a tajená radost.

Vím však, že právě tohle nemusí být vůbec patrné. Navíc jde přece jenom o naději, která není nějakým přesvědčením, že to vyjde, ale jistotou, že to má smysl a to bez ohledu na to, jestli to vyjde.

Ano, ovšem, že jsem tedy, doklopýtav k tomuto myšlenkovému bodu, cítil neutuchající ponoukání napsat něco, co by, i když možná jen více obsahem, než formou, stálo za přečtení. Něco, co by mohlo být v tomto oslovování a hledání ku pomoci. A ponoukání tedy bylo zjevně neodbytné. Popřípadě jsem mohl i podniknout něco, o čem by stálo za to napsat, našel-li bych i nějakou tu zkratku. Musím však přiznat, že shledávám své schopnosti, um a i vlastní předpoklady nedostatečnými. A to se snažím, vidět je nanejvýš shovívavě.

V rámci psaní jsem totiž, přiznávám, dokonce nevynaložil maximum. Sepsal jsem vše ještě za tepla, tj. ještě v roce 2017. A možná až chvatně. Mnohé jsem přitom vypustil, sám sebe upokojujíc tím, že přílišná příběhová košatost by byla kontraproduktivní. Některé podružné paralelní příběhy, jako Petřův, nebo Domovy kontakty s „Černou“, jsem nepovažoval za obzvlášť podstatné. I když byly, alespoň pro mne, zajímavé. Navíc mám pocit, že knihy již tolik všeobecně netáhnou. Vnímám jsem značně i bohatou scénografickou obraznost, která mi

našeptávala, že jsem se měl pokusit napsat spíše divadelní, filmový či nejlépe divadelně/filmový scénář. Tu kombinačku mám skoro před očima. Možná by to však dopadlo i bíději. No, i když, třeba jednou. Převést vše do obrazové formy kombinující divadelní a filmovou tvorbu, by totiž bylo asi i přístupnější formou, než „obyčejná“ kniha, do níž jsem se pokusil vložit i spirálový koncept podpory.

Vše podstatné na tomto světě však začíná slovem, že? Půjdem-li v čase hodně dozadu, pak zjistíme, že prvním stmelovačem, a to i kmenových uskupení, byl příběh. Poslední stmelovací příběh našeho civilizačního okruhu jsme při epickém válečném básnění většinou odvrhli, přičemž jsme s vaničkou zřejmě vylili i dítě. Nyní jsme zaplaveni nenosnými technologickými příběhy, čekající na ty pod hlavičkou umělé inteligence. Ach jo! Nesdílím totiž radost z tohoto očekávání. Nevidím ani spásu v překotném technologickém vývoji.

Rozpačitost nad výsledkem, která se však k mé lítosti dostavila, mě ani nedonutila vše vícekrát přepisovat a měnit vypravěčské formy. Mohlo se totiž snadno přihodit, že bych tak činil neúspěšně donekonečna. A není čas. Mám totiž obavu, aby již dnes nebylo pozdě. Smířil jsem se s tím, že se mi zřejmě nezdařilo přenést na papír právě tu naléhavost „*přehodit na poslední chvíli výhybku z kolizního kurzu*“. A to jsem se snažil, sebe neuspokojivě, právě o to.

Rezignovaně tedy ponechávám tuto stěžejní a téměř nenaplněnou příběhovou hádanku jako něco, co může být pouze tušeno a v podtextu postřehnuto. A třeba se to právě na tomhle bude štěpit. Kdo oduší a postřehne, může se tomu následně i vysmát, ovšem může se, aspoň částečně, i ztotožnit. K tomu, aby se spustilo šílenství (MADness) však postačí, abychom většinou neudělali nic. Abychom neudělali nic - my ne-mocní tohoto světa. Šílenství, ve kterém se s naprostou většinou z nás (vás) nepočítá. Tou naprostou většinou myslím 99 % všech, kteří dočetli až k těmto řádkům. Bylo by asi i dobře, kdyby se tato kniha ke zbylému jednomu procentu ani nedostala. Basta a šmitec!

Shledal-li jsem své schopnosti, um a vlastní předpoklady pro psaní daleké brilantnosti, pak pro tu druhou oblast, to zřejmě platí dvounásobně. Věděl jsem jasně, a v příběhu je to vícekrát zmíněno, že právě teď a tady, nemohu být jakýmsi nositelem uplatňování principu Platónova štítu. Z nepopíratelně objektivního důvodu. Teď a tady ne. Nenaplnuji přece nyní ani základní podmínku bezzávazkového stavu. V té trojkové posloupnosti: *nositel, podporovatel a drobný podporovatel*, se tedy zjevně nacházím uprostřed. Až v té druhé skupině, u které je tedy otázkou, nakolik se může rozrůst. Nemohu tedy být subjektem našeho sekundárního hledání nositele. Teď a tady primárně jednoho jediného – vlasteneckého/národoveckého občanského prezidentského kandidáta. Až následně i dalších nositelů – senátorských kandidátů demokracie vyššího řádu. Ovšem, to je asi ještě poměrně dlouhá a trnitá cesta, takže je teď nanejvýš vhodné to zúžit jen na toho jediného, byť je to i více symbolický první krůček ochrany demokracie jako takové. Popostrčení demokracie na její vyšší vývojovou úroveň. Její stávající vývojová trajektorie má fašizující nádech daný azimutem směřujícím k limitnímu stavu míry provázanosti globalizovaného kapitálu s politickou mocí.

U této skupiny nositelů je rovněž otázkou, kolik jich je možné v naší společnosti vůbec nalézt. A, ovšem, teď a tady, je jeden sice minimální minimum a je to, přece jen, zatraceně málo, ale budiž. S jedním primárním nositelem, potenciálním občanským vlasteneckým / národoveckým prezidentským kandidátem, by bylo možné demonstrovat uskutečnitelnost. I to, že se nejedná o naivní utopii. A to ovšem není pro začátek vůbec málo. Bez ohledu na jeho šance, které ve své podstatě nejsou až tak podstatné! Neumím si ani představit, jak by se dala prosadit výše popsaná změna Senátu na opravdovou pojistku demokracie, než jen jako následný krok. A to přes to, že je tato proměna i zřejmě podstatnější.

Ano, vše se tak tedy nyní zužuje do hledání vlasteneckého / národoveckého občanského prezidentského kandidáta s ochranou Platónovým štítem.

„Krále“, pro něhož jsme právě vyzdvihli štít z tisíciletého zapomnění. „Krále“, kterému můžeme poskytnout reálnou a v početnosti dostatečnou podporu a zaštitit jeho pozici tímto štítem chránícím ho před všelikými podpásovými útoky. V oblasti korumpovatelnosti a ušpinitelnosti prostředím je tento štít dostatečně účinný. A i když připustíme, že tento štít není neprůstřelný a není superodolný, nemáme k dispozici jiný. Minimálně je tedy lepší než nic.

Je nutné nalézt „Krále“! Obrazně tak tedy ukončit ‚období bez krále‘. „Krále“, který, takto vyzbrojen, bude odhodlán se neochvějně postavit do čela národního odporu gigantické globalizační vlně. Té vlně, která obsahuje mnoho novodobých abnormalit a destrukcí i těch nejzákladnějších hodnot, na nichž stojí naše životy. A s nimiž i padají. Najdeme-li ho, poskytneme mu podporu. My-jeho lid, který ještě neztratil spojení s naším historickým odkazem a ideovým posláním. Který ještě neztratil vztah k hodnotám, které stojí za to cítit a chránit. Mimochodem je to i paralelní spojení s linkou já-JÁ, abych přece jen, byť náznakově, odbočil k mé osobní prioritní zájmové oblasti.

Tož jsem začal hledat. A jestliže od konce, pak i tak nějak pitomě. Jasně, že i v tomto ohledu jsem směrovky viděl docela jasně, i když to v příběhu nebylo jasněji popsáno. Vždyť je to jednoduché. Měl jsem přece hledat jasnou hvězdu. Jak jednoduché! Ach jo.

Zdá se, že jsem však selhal i v této oblasti, ačkoli jsem i v ní vynaložil dosti značnou snahu. Měl jsem předně hledat drobné podporovatele, což vím až dodatečně. Dokonce jsem částečně opustil rodinu a domov. Našel jsem si, byť „papírově pakárnovou“, práci v Praze, kde mám nyní i přechodné bydliště kasárensko-vězeňského typu. Hledat po beskydských kotářech Těšínského Slezska zdálo se mi totiž ještě marnější, než v Praze. Hledal jsem tam, kde se prý jednou zjeví Duch sám. Místo na prahu čehosi, dnes již asi jen velmi lehce tušeného.

Hledal-li jsem, dle neurčitých instrukcí, mezi jasnými hvězdami, zdálo se mi, že jsem jednu i našel. Přivábil mě její slabý svit s tušenou potencií oslepující záře. Ukázalo se však, že ona hvězda se obává potence své vlastní záře. A mnozí si možná i řeknou: „No bodejt!“

Tak i v tomto ohledu a i na tomto místě to mohu posunout ještě o levlík magorovatosti výše. Hledám totiž dál, byť jsme si již mezitím zvolili prezidenta na relativně mnoho let dopředu. Taky jsem přes všechny výhrady, a že jich je, upřednostnil zástupce Česka v EU proti zástupci EU v Česku. Těžké volby a určitá bezradnost, která nás zřejmě čeká i v nedalekém budoucnu, tedy při příští občanské prezidentské volbě. Zdá se, že jen ta, co by čistě česky specifická „chyba v metrixu“, velice zvolna pootevřela okénko vzdorové příležitosti. Úzká škvírka. Ach jo. Co je dnes vůbec normální a snadné?

Navíc je potřeba si přiznat, že se v rámci vysoké politiky ponejvíce jedná o dosti odpudivé pole. Téměř jáma lvová. Mnozí mají k němu až krajní odpor. Čím méně ušpinění, tím větší odpor. Asi nemusím ani podotýkat, že mezi stávajícími politiky nemohu detekovat žádné, byť jen se základně potenciálními předpoklady. Pověštinou jde o otroky svých vlastních vášní. Podle Platónovy definice otroky svého vlastního ega.

Říká se, že politika je svinstvo, ale nemělo by tomu tak být. Neměli bychom se s tím smířit. Smíříme-li se s tím, nebude nám již pomoci. Našemu civilizačnímu okruhu se začnou droilit hliněné nohy.

Nu což? Mohu se, donucen okolnostmi, smířit s tím, že jsem selhal i v této oblasti a vše zabalit.

Očekávám však, že i vy již očekáváte mou určitou „nezabalitelnost“. Jo, zkrátka to zabalit nemůžu a to, usvědčuji-li i sám sebe ze své neschopnosti. Možná bych to zabalit i chtěl, ale nejde to. Mám-li děti, klučičí dvojčata, chystající se právě opustit hnízdo, nemohu je ponechat „na naší jedné společné palubě s kolizní trajektorií“, aniž bych neučinil všechny pokusy ji odklonit. První-marný, druhý-marný, třetí-? S tímto prizmatem mi dokonce již ani nevádí, že vypadám pomateně. Víím, že by mělo, a že téměř všem na tom, jak vypadají, hodně záleží. Mně už ne. Nechlubím se tím, není-li ve své podstatě čím. Nepokrytě však přiznávám, že se nestydím, i když bych možná, a zřejmě i podle mnohých, měl. Budiž - jsem naivní utopista! Možná že tak trochu i další ‚náhodný‘ anarchista, či Magor dnešních dní.

Snad je nepřekonatelnost gigantické moci globalizační vlny nejen českým národním vzdorem jen zdánlivá. V onom roce 2017 se mi totiž vše zdálo být výhradní kolapsovou trajektorií jen našeho civilizačního okruhu, ale teď a tady vidím její globální rozměr. A pomůže jen synergie všech národních odporů, přičemž formu a personifikaci toho českého musíme teprve najít. Přiznávám tak ne zrovna svižné myšlení, neb toto plné uvědomění trvalo plné tři roky. A když už jsem u přiznáních mohu se kromě pomalejšího myšlení přiznat i k určitým nešikovnostem. Za mnohé zde vložím třeba jen „fiktivní dopis Gretce“ publikovaný krátce po prázdninách roku 2019(!), což zdůrazňuji a podtrhuji, neb kdo by mohl očekávat vše, co započalo až na jaře následujícího roku. Nemohl jsem si ani listovat v dnes již legendární knize

Great Reset od Klause Schwaba (5/2020). I když byl publikován na diskuzním webu, který převážně navštěvují ti, kteří se nebojí být označení falešnou nálepkou s významově překrouceným slovem „konspirátor“, byli mezi diskutujícími i ti, kteří patrně již v názvu diskuzního příspěvku přehlédli ono slovíčko „fiktivní“ a neskrývajíce pobouření, vznášeli výzvy k trestnímu oznámení pro šíření poplašné zprávy. Zpětně se mi to zdá být až zábavné, ale děsivé by teprve bylo, kdyby se naplnil i zbytek popsané záchrany planety. No, kéž by se tak nikdy nestalo, neb by mně pramálo těšilo, kdyby se i takto v jisté nadsázce publikovaná předzvěst vyplnila, co by nějaké podivné proroctví. O žádné proroctví mi nešlo. Ostatně posuďte sami:

Global restart button - aneb fiktivní otevřený dopis Gretě Thunbergové publikován 9/2019(!):

Milá Gretko,

jsi-li vystrašená a rozhořčená, máš zajisté právo nepokrytě vyjádřit tyto pocity, které pak může sdílet významná část tvé generace. Můžeš se tak stát ikonou generačního konfliktu, ve kterém bude zajisté i dost prostoru pro různá nepochopení, nepochopení i pro klikaté cestičky do pekel, dlážděné dobrými úmysly. Nechci ti vyjádřit podporu, ale ani ti nechci odporovat. Chci ti vyjádřit porozumění, spojené s jistou útechou. Jsem totiž součástí skupiny lidí, která již delší dobu analyzuje rizika pro tuto planetu, z nichž jedno je předmětem tvé vášnivé snahy přimět mocné tohoto světa brát právě toto riziko nanejvýš vážně.

Víme, jak tuto planetu zachránit a překročí-li naplňování rizik kritickou mez, zachráníme ji s rozhodným a neochvějným odhodláním.

Mocní lidé, na které se obrácíš, nejsou tím, čím se zdají být. Jejich moc je v mnoha ohledech iluzorní. Hovoříš často k loutkám, které nemohou nic změnit, i kdyby chtěly. Nadto platí, že některé změny není schopen prosadit nikdo. Ani žádná globální instituce, či nejmocnější imperátor na této planetě.

Jsi součástí civilizačního okruhu, který je díky své vyspělosti nejmocnější, nejbohatší a spotřebitelsky nejdravější impérium světa. I když nevím jak, můžeme si představit možnost, že bychom přiměli země tohoto impéria snížit radikálně spotřebu jejich obyvatel. Stačilo by přece, aby cena za energii, vodu a nerosty byla v násobcích vyšší. Téměř každý jednotlivec našeho civilizačního okruhu by se choval spotřebitelsky uvědoměle. Nemusel by ho nikdo přemlouvat k ekologicky šetrnému způsobu života. To by teoreticky šlo zařídit, i když by nás to bolelo a mnohým ekologickým aktivistům by vyprchalo nadšení.

Ovšem klima planety je globální a náš civilizační okruh není jeho největším znečišťovatelem. Daleko větším, početnějším a nenasytnějším globálním znečišťovatelem jsou země, kterým jen stěží upřeme dosažení stejné úrovně vyspělosti a spotřeby. A to již v nedaleké budoucnosti!

Kupříkladu si představ, že se v rámci ekologického hnutí podaří zavřít nějakou tu evropskou čmoudící huť. „Hurá“, zvolá ekologický aktivista. Sníží-li se však výrobní kapacita dvanáctiprocentního znečišťovatele s poměrně striktními emisními limity, přesune se při nesnížené globální poptávce tento díl výrobní kapacity do zemí, které se emisními limity příliš netrápí. No a je-li klima globální, nedojde k jeho zlepšení, nýbrž se ekologická zátěž planety radikálně zvýší. Je to jen silnými konturami načrtnutý příklad, ale bude-li jich globálně mnoho, naroste míra negativních klimatických důsledků v přímé úměře k míře úspěchu prosazování obdobných ekologických snah tvého civilizačního okruhu a tvé strany generačního konfliktu.

Ještě podstatnější však je, že nikdo neumí prosadit globální udržitelnou míru spotřeby na obyvatele všech zemí planety. V našem civilizačním okruhu by to, i když jen teoreticky, možná i šlo. Snížili bychom spotřebu třeba o jednu třetinu. Ale jak nedovolit, aby spotřeba v mnohem početnější části planety nevzrostla, byť jen na takto určenou míru? Nedosažitelný konsenzus! Ani ten by však nepostačoval k odvracení negativního vlivu člověka na globální klima.

No a touto úvahou se dostáváme k tomu, abychom nepokrytě identifikovali a definovali hlavního viníka vzrůstající klimatické hrozby. Je jím radikálně se rozšiřující okruh bohatnoucích, technologicky vyspělejších a spotřebitelsky dravějších obyvatel této planety, která již stěží snese technologickou vyspělost a spotřebitelskou dravost pouze našeho civilizačního okruhu.

Vrátím se obloukem na začátek a uvedu znovu, že jsem součástí skupiny lidí, která již delší dobu analyzuje rizika pro tuto planetu, z nichž jen jedno je předmětem tvé vášnivé snahy přimět mocné tohoto světa brát právě toto riziko nanejvýš vážně. Těch rizik je však celá řada a ční nad nimi třeba i riziko sklapnutí Thukydidovy pasti. Pro stručnost se jimi nebudeme vůbec zabývat, aniž by při tom byly méně děsivé.

Víme, jak tuto planetu zachránit a překročí-li naplňování rizik kritickou mez, zachráníme ji s rozhodným a neochvějným odhodláním.

Zachráníme planetu pro lidi a současně ji uchráníme před nimi samotnými. Vždyť by ji svou nezkrotnou žravostí zcela zničili. Pokud tě to uklidní, planeta přežije! Pouze ubude několik miliard lidí. A pouze v té nejpesimističtější variantě zbyde na planetě jen jedna. Tento děsuplně efektivní zásah vyřeší vše. Pominou všechny rizika!

Tento zásah není kupodivu nijak zvlášť technicky náročný. V poslední fázi jen stisknutí **Global restart button**. Nikdo nebude nikdy nikoho ani podezírat! Nemusíš se obávat ani kontaminace planety při globální jaderné válce, jejíž potenciální hrozba bude rovněž zažehnána. Iniciovaná přírodní katastrofa s radikálně ochlazujícími účinky vulkanické zimy učiní planetu po dobu několika let obtížně obyvatelnou, což způsobí globální chaos značně redukcující počet obyvatel této planety. Jakmile však tento globální chaos opadne, bude planeta čistá a zbavená, mimo jiných, i příčiny klimatické hrozby.

Věz, že jsme se nanejvýš důkladně zabývali možnostmi jak tyto rizika zmírnit, ale z globálního hlediska nedisponujeme takovou mocí a víme bezpečně, že jí nedisponují ani tebou oslovení mocní tohoto světa. V naší moci je pouze naše vlastní přežití a doufáme, že i dalších skupin lidí na celé planetě, byť by toto přežití obnášelo jejich přežívání v podzemních komplexech s vlastními energetickými zdroji, vodou, atmosférou a potravinovou produkcí. Každé semínko a veškerý genetický materiál této planety bude rovněž uchován. Pokud ti jde o přežití planety a o její zdraví, nemusíš mít obavy. Tímto tě zbavuji právě tohoto strachu, jenž tě tolik trápí.

Tato planeta bude v pořádku, zanedlouho poté se ozdraví a všechny hrozby rázem pominou!

Rovněž tě chci ubezpečit, že jsme se dostatečně hluboce zabývali morálním aspektem tohoto konečného řešení, ke kterému přistoupíme až v nejkritičtějších bodech. Máme k němu morální právo? Dospěli jsme k závěru, že ano. A nejen to, v nejkritičtějších bodech máme i morální povinnost zachránit tuto planetu, která nám byla pouze dočasně svěřena k užívání.

Doufám, že tě toto mé ujištění uklidnilo a nebudeš se muset tolik trápit osudem planety ohrožené globální klimatickou změnou s katastrofickými následky. Tato zneklidňující a zdánlivě neodvratitelná katastrofa tě již nemusí děsit. Ali-

ste BEL

...

Ačkoli princip Platónova štítu, není jen v příběhu uvedená třibodová stať a mohl bych být detailnější a obsáhlejší, nemohu nyní předložit podrobný, detailně propracovaný a do mašlí svázaný projekt. Projekt, jímž je demokratický princip demokracie vyššího řádu. Štít „nového krále“ vyzdvižený z tisíciletého zapomnění. Takže nic do mašlí svázaného na stole neleží! A už vůbec ne v paragrafovém znění. Uvádím to teď a tady s vědomím, že právě to bude mnohými očekáváno. Vězte však, že by to nebylo ani fér. Nebylo by to ani vhodné, neboť se právě dostávám k pozvánce účasti při jeho tvorbě.

Naše společnost je prý post pravdivá (post truth society) a na pravdě již tolik nezáleží. Prý i více platí pravidlo, které nás utvrzuje v tom, že „co je dovoleno Jovovi, není dovoleno volovi“. I základní mezinárodní právo již neplatí a takto funguje. A to ho máme garantované Organizací spojených národů, právě proto, abychom se vyhnuli tak děsivým mezinárodním konfliktům z první poloviny minulého století ...a nedoklopýtali ještě v první čtvrtině toho našeho do třetice všeho zlého. Nikdo, ani světoví lídři, se jím neřídí. Tunelujeme, co se dá, i co se na první pohled nedá. I hodnoty veskrze nehmotné. Slova pozbývají svých významů. V zemích koruny české se rozvíjí skepse, nedůvěra a blbá nálada.

Mezi tím vším vytunelovaným jsou i důležité pojmy, jako kupříkladu pravda a láska. I demokracie je pojem s různými výklady. I tyto pojmy se pak stávají bezobsažnými formami.

Jsme nuceni si přiznat, že jsme se zmýlili, když jsme si mysleli, že již zvítězily a to jednou pro vždy. Na věčné časy a nikdy jinak! Vyvážíme svobodu a demokracii všude, kam se dá a nedbáme na to, že i tam, kde se nedá. Sklízíme pouze těšínská jablíčka. Vždyť to má až pohádkově symbolický charakter, neboť s velkou pompou předáváme toužebný dar oslnivé krásy a v třpytivě lesklém obalu, aby se pak proměnil ve zkázu, zmar a utrpení. Záhy se vždy proměňuje v totální společenský rozklad té které obdarované země.

Pokud jste i v tomto světle a v této atmosféře ochotni věřit tomu, že „pravá pravda a láska“ zvítězí, že nemusíme zjevně nemocnou demokracii předčasně pohřbít, ale můžeme ji ozdravit a zachránit, jste zváni. Léčit nemocnou demokracii však striktně bez užití dávno proslých léků – hnědých a rudých pilulek, které neléčili ani v době jejich objevu. Rovněž vám však nesmí vadit, označí-li vás kdekdo za idealistické naivisty a utopisty. Nevadí? Jste zváni. Čekáme právě na projev vaší podpory, byť té nejmenší. Právě teď a tady vás volám. Povstaňte! Vzepřete se.

Přidejte se k českému národnímu vzdoru vůči gigantické globalizační vlně!

Jeho koncept absentuje jakýkoli výtah k moci a to tak, že pro nikoho. Žádný výtah k moci pro podporovatele všech úrovní, včetně všech iniciátorů. Prosazování principů s pojistkou proti provazování kapitálové a politické moci může totiž mít i obrysy politického programu, který ovšem nemůže být zastřešen nijakým politickým hnutím s členskou základnou. A bude-li i jeho prosazování něco stát, není možno si tuto finanční podporu vyjednat ze strany kapitálu či kterékoli korporátní moci.

Globalizační vlna nás smetává a její obrovská síla je živena globalizovaným kapitálem nepředstavitelné výše. Je podporována i těmi, kteří v ní vidí svou příležitost a nevidí, že si tím sami pod sebou řežou větev. Popřípadě „jen“ řežou větev svých dětí a vnuků. Jestliže globalizovaný kapitál ovládá již téměř vše podstatné, od stěžejních institucí po mediální prostor, zdá se, že to nikdo, a ani žádný národní stát, nemůže ustát. Majetkové poměry globálních korporací jsou začasť tak zašmodrchané, že je složité rozklíčovat motivace třeba francouzské banky jednající v zájmu Číny, či proč se německé finanční instituce staví za turecké zájmy i tam, kde by měly chránit zájmy evropské. Politici na všech úrovních jsou pak jen voděné loutky a ve své podstatě ani nepřipravují návrhy strategií, zákonů a směrnic, které pro ně vytvářejí různá „lobbystická sdružení“ právě tohoto začasť již globalizovaného korporátního kapitálu. Jestli je ještě někdo, kdo věří tomu, že nějaký vrcholný politik něco z toho „sám píše“ v zájmu lidu své země, či unie, tak je naivnější než já a trpí podivnou iluzí.

Globalizovaný kapitál si pak kupříkladu klade bolestně přijímané podmínky vstupu do našich zemí. Ano, do našich zemí. Nejsme v tom totiž samo sebou sami. A politika je pak, v nich i u nás, zjevně jen služkou těchto globalistických zájmů. A víme přece, kam to vede. Stačí si pak vytipovat nějakou „slibnou“ figurku. Třeba jako skoro před sto léty tu se srandovním fouskem pod nosem. Poskytnout mu obrovskou finanční podporu a i zaoceánské výrobní kapacity a dokonce i požeňání „všeobecné církve svatě“ (Gott mit uns) ...a on pak slouží těmto zájmům – dobývá území, podmaňuje nové zdroje, otvírá nové trhy a zotročuje celé země i jejich lid, byť by to nazýval ochranou/protekcí a ustanovoval protektoráty. No, tedy pokud se to všechno nějak nezvrtně a pokud se jim tento jejich vzteklý pes „neutrhně ze řetězu“ a nezačne „kousat i svého pána“. To se občas stává takovým psům, kteří ztratí svou poslušnost a domýšlí se, že páni jsou oni. Pokud by tehdy tato obskurní figurka nepodlehla sebeklamu vyvolenosti prozřetelností a směřovala by svou expanzivní agresi dle „zadání“ pouze východním směrem, umetali by jí „páničkové“ cestu, o čemž my Češi něco víme. A našťestí pro nás se tato obskurní figurka vymkla kontrole a její podpora se změnila v hon, vedoucí k „utracení vzteklého a neovladatelného psa“. Ještě, že tak. Za cenu obrovských lidských obětí byla tato hrozba zažehnána. Vzteklý pes utracen. Obecná hrozba systémové fašizace společnosti však latentně existuje a nelze ji odstranit jednou provždy a na věčné časy. Není, ...a nikdy nemohla být zažehnána navždy.

Nelze tedy ani žádat či přijmout podporu z tohoto zdánlivě bezedného zdroje. Vždyť právě tak funguje i počáteční, a již do kolébky vložené, propojení. I proto ji žádám po vás, byť drobnou až jen symbolickou. Je to přece lidový vzdor gigantické globalistické vlně, která obsahuje fašizující tendence.

Tohle vše, i mnohem výše popisované, jde zásadně, a zejména z dlouhodobého hlediska,

proti. Tato rodící se vzdorplatforma dává šanci lidem, aby se do jejich rukou vrátila správa jejich věcí. Je to šance. Malinko pootevřené okénko příležitosti, připojit se k českému národnímu vzdoru, který může být zase jednou inspirativní pro jiné národní vzdory, neboť přináší koncept opět zřejmě předbíhající svou dobu.

Jsem však přesvědčen o tom, že i kdyby nebyl pochopen a uskutečněn, bude v delším horizontu vzdálenější budoucnosti naprostou samozřejmostí. A ať se tomu dnes směje, kdo chce a jak chce. O drobnou podporu „nového krále“ tedy žádám vás! Každého jednotlivě.

V rámci této žádosti, jde o podporu, která ve své prokazatelnosti, drobné mnohosti a ryzosti může přebít i nafejkovanou podporu lecjaké podivné píárové agentury, o jejichž služby se pochopitelně rovněž neuchází. Tak jasně definovanou podporu se nedá zašlapat ani těmi nejmazanějšími technikami manipulace. Takové možnosti drobné a neriskantní podpory je přece potřeba dát šanci, jde-li o hodně. Ne-li o vše. Cesta vzdoru, nebo do otroctví orwellovského stříhu.

Moc státu pochází z lidu – to jen pro připomínku. Aby tomu tak mohlo skutečně být, musí onen lid projevit byť sebenepatrnější vůli v dostatečném počtu. Projeví-li, správa jejich věcí se k nim navrátí. Neprojeví-li, jen těžko lze v současném stavu fungování stranicko-zastupitelské demokracie úzce navázané na moc velkých peněz gigantické globalizační vlny, očekávat onen návrat v sebemenší míře.

Ba právě naopak! Lidé přijdou o veškeré kompetence k žití svých vlastních životů. Celé národy o své národní státy. Stojí tedy i takto utopisticky mizivá šance za onu měsíční podporu ve výši jednoho piva? Za mě na více než sto procent.

Vítaná je jakákoli pomoc, a pokud nemůžete poskytnout svou energii a čas, můžete svého budoucího a nyní pouze imaginárního „krále“ - občanského a národoveckého prezidentského kandidáta s Platónovým štítem pozvat na imaginární pivo. Já už tak pomocí trvalého příkazu k úhradě každý měsíc činím. Bez obav ze zpronevěry a s dostatečnou kontrolou. Deklarace a projev vůle. Kam?

Zkusme se nyní vrátit o kousek zpět a uvažujme spolu. Bylo by tedy nejlehčí založit nějaké hnutí a hledat pro toto hnutí podporu. Kdo však dočetl až k těmto řádkům a pochopil, ví, že by to byl beznadějně nerozumný útok stranou.

Lidi jsou lidi a nemohli bychom se tak vyhnout vnitřnímu rozkladu bezvýhradně daného do vínku každého podobného uskupení. Byť by bylo založeno s těmi nejušlechtilejšími záměry! I s tím nejbáječným ideovým základem. Nic s nijakým členstvím!

Založit jen tak obyčejný transparentní účet pro drobné pravidelné přispěvatele, by asi samo o sobě nebylo tou nejhodnější platformou. Držíte-li však tuto knihu v rukou, a to zřejmě za cenu stěží pokrývající byť jen související náklady a bez jakékoli ziskovosti, o níž mi předpokladatelně ani nejde, je to tím, že byla v této fázi vydána ve vlastním nákladu. Deklaroval jsem přece odhodlanost poskytnout maximum z mého dostupného času, umu i prostředků. Víc nemám a neumím.

Ještě před oním vydáním této knihy jsme tedy v minimálním počtu tři zakladatelů založili i *Nadační fond Paltónův štít* s přispěvatelským transparentním účtem. Kromě tří zakladatelů a zároveň jediných tří členů správní rady byl ustanoven i revizor, který rovněž taky vykonává svou funkci zcela bezúplatně a navíc si, tak jako členové správní rady, hradí sám všechny náklady související s výkonem své funkce. Jak bylo zmíněno výše – žádný materiální prospěch pro nikoho! Rovněž i žádné další členství – žádný potenciální výtah k moci pro nikoho.

Paltónův štít je tedy nyní primárně nadačním fondem pro podporu občanského a národoveckého prezidentského kandidáta!

Neopomíjme ovšem i aspekt načasování. Po založení a vzniku tohoto NF, mezi kterýmiž to stavy (založení/vznik) většinou uběhne i poměrně dost času, je vhodné šířit tuto čerstvě vydanou knihu víceméně konspirativně. Nejde však o žádnou striktní konspiračku. A navíc konspirace sama o sobě není ničím špatným. Pouze je vhodné v rámci ‚con spiro‘ neprovokovat podrážděnou reakci od těch ‚zájmových uskupení‘, které by v daném konceptu mohly spatřit ohrožení svých zájmů. Pro ně to může být až hodně nechtěné využití

„chyby v metrixu“. Nechtěné rozvíření velice úzké škvírky v okénku příležitosti pro český národní vzdor. Každý jednotlivý i drobný podporovatel toto okénko příležitosti pootevře, byť o mikrometřík. Rovněž i vystavování vlasteneckého prezidentského kandidáta dlouhému mediálnímu tlaku by rovněž nebylo asi vhodné. Pro širokou až masovou podporu tedy pravý čas teprve nastane. Právě teď a tady na tomto místě epilogu probíhá tvorba základní spirálové linky konceptu. Ta spirálová linka je příležitostí snadné a neriskantní účasti. A jestliže nemohu znát v jakém čase a na jakém místě držíte tuto knihu v rukou, nemohu teď a tady určit, jestli jde o fázi lehce konspirativního a nestriktně uzavřeného šíření, nebo již o fázi „příležitosti masového připojení a široko občanské podpory“. A nechtějte po mně žádné odhady, jichž nejsem, a nemůžu být, schopen. Využijte však neopakovatelnou šanci, byť jen na nepatrnou vzdorovou změnu kolapsové trajektorie a nepromarněte ji!

Tak tedy: *Nadační fond Platónův štít* pro podporu občanského a národoveckého prezidentského kandidáta.

Nic víc a nic méně.

Ovšem mohl bych zde uvést i to, že jeho založení, resp. registrace v nadačním rejstříku proběhla až na třetí pokus, neb všechny tři návrhy podané ke Krajskému soudu v Ostravě byly zamítnuty. Nejprve jsem si nechtěl připustit, že se ve všech třech zamítnutích jednalo o zástupné „výtky/problémy“ a že to přes tento krajský soud nemůže projít snad nikdy. Na základě třetího zamítnutí jsme se tedy již odvolali k Vrchnímu soudu v Olomouci, který se, cituji: *„plně ztotožnil s naším právním pohledem“* a ve všech bodech odvolání vydal rozhodnutí zcela v náš prospěch. Do teď však nerozumím tomu, proč nemůže být kupříkladu přípustný název, v němž je užito slovo „SEN“ jen s poukazem na to, že toto slovo se již vyskytuje u mnoha(!) jiných subjektů, například u společnosti s ručením omezeným či u zapsaného spolku. V druhém zamítnutí Krajským soudem v Ostravě bylo krajským soudem namítnuto, že uvedený účel subjektu: *„Plnění společenského cíle – ochrana demokratického principu fungování státu“* není přípustný, neboť prý, cituji: *„nemůže být účelem nadace (i když jde ovšem o nadační fond, ne o nadaci) podpora politických stran a hnutí nebo jiné účasti na jejich činnosti“*. Takže jako ‘ochraňovat demokracii’ ...tak to ať vás ani nenapadne!? Jako proč? A kterou politickou stranu či hnutí jsme, byť jako nově založený nadační fond, chtěli jako podporovat? No až při třetím zamítnutí mi to došlo, ačkoli jsem byl již dříve upozorňován, že za všemi zamítnutími je jiný důvod, než jen ten uváděný a zástupný. A přiznávám, že jsem v prvních dvou případech popsal v zakládací listině vše až příliš otevřeně a detailně. Únavné a odrazující. Boj za naše občanská práva a fundační svobodu, z něhož ovšem číší riziko odstranění tohoto potenciálního nástroje prostého lidu využívající „chybu v metrixu“, za níž je v našem českém prostředí považována samotná občanská volba prezidenta.

Malinko pootevřené okénko příležitosti, byť je asi těžké nalézt shodu na společném občanském prezidentském kandidátovi hájící národní zájmy vůči gigantické globalizační vlně neúprosně likvidující podstaty národních států a s nimi i podstaty a kompetence k žití životů většiny z jejich lidu. Shodu nejen u vlastenců a národovecky smýšlejících lidí, kteří si onen střet národních vzdorů a giga globalistické vlny plně uvědomují, ale přijatelného i pro méně vyhraněné a méně vědomé/méně uvědomělé občany, kterým národní osud alespoň není lhostejný, ...a kteří ještě nepozbyli všech vazeb na náš historický národní odkaz. Tuto širší přijatelnost zdůrazňuji a podtrhuji! Pokud si však budou různé skupinky prosazovat své různé kandidáty, nemá to vůbec cenu. Ti pak přece posbírají nějaká malá procenta hlasů, a i když je to jen predikce, podotýkám, že původně z roku 2017, nepřekročí ani minimální limitní hodnoty.

Budme však realisti a připusťme, že budou. Že roztržštěnost, tak jako vždy, nastane. Pak je ovšem potřeba dohodnout a prosadit princip odstoupení v pravý čas těch vlasteneckých/národoveckých kandidátů, kteří budou mít evidentně, a dle relevantních průzkumů, menší šanci. Odstoupení ve prospěch a s deklarovanou podporou, tomu jednomu vlasteneckému/národoveckému kandidátovi, který pak bude jediným kandidátem českého vzdoru gigantické globalizační vlně. A jen pak má šanci se dostat do druhého kola. Až toto druhé kolo je totiž neomezenou a neomezitelnou příležitostí oslovit i ty, kteří doposud ani

netuší, že nějaký český vzdor gigantické globalizační vlně probíhá.

Připravenost k takovému kroku, který je mimochodem i poměrně dosti strategický a efektivní, bude jako první deklarovat i občanský prezidentský kandidát s Platónovým štítem. Neúčastní se přece nějaké plytké soutěže a ani jeho případné vítězství není primárním cílem. Honit si jen ego je to poslední, o co mu půjde a to již z podstaty samé. Stěží by pak přece držel v ruce Platónův štít, který je jeho ochranou. Síla jeho zbraní je dána množstvím drobných podporovatelů, z nichž někteří mohou podporovat i více občanských vlasteneckých/národoveckých prezidentských kandidátů. Není-li nyní prosaditelný volební systém D21, tzv. Janečkova metoda, tato dohoda ji aspoň částečně nahrazuje.

V opačném případě, kdy by ani taková jednoduchá dohoda nebyla možná, nás čeká jen sledovat důsledky roztržitého a zahozených hlasů. Bacha na to! Takže nejen shoda na „*šířeji podporovatelném*“(!) občanském kandidátovi a to nejen vlasteneckou a národoveckou scénou, ale následně to podtrhnout posbíráním padesáti tisíců podpisů pod petiční arch daného prezidentského kandidáta. Takových podpisů je tak při tom možno přidat i pod vícero petičních archů. Viz výše popsany koncept „odstoupení“ až na základě reálných šancí. Další příležitost drobných podporovatelů pro časově i finančně nenáročnou podporu. Toť vše jen pro objasnění toho, že ono okénko příležitosti je pootevřené opravdu jen malinko. I tak se té skulinky bojí! Určitá časově předem neurčitelná lehce konspirační fáze je tak na místě.

Zřídil jsem tedy rovněž i vlastní měsíční trvalý příkaz k převodu z mého osobního účtu na transparentní účet teprve založeného a až dne 19.10.2021 vzniklého Nadačního fondu Platónův štít:

2102081947/2010

ve výši jednoho piva, abych taky na imaginární pivo pozval občanského vlasteneckého/národoveckého prezidentského kandidáta. Vy můžete minimálně učinit totéž. Pražská kavárna nechť si zve na imaginární, elitářskou a pseudointelektuálskou kávičku. Nic však proti dobré kávě a pohodovým kavárnám. My si svého prezidentského kandidáta pozveme na imaginární pivko. Symbolu hospody, co by zanikajícího českého fenoménu, se nemusíme bát. A ani tím evokované lidovosti, kterou bychom měli konec konců hrdě přijmout. Abyste se dozvěděli, kdo je oním občanským vlasteneckým/národoveckým prezidentským kandidátem s Platónovým štítem, otevřete si, a to i na mobilu, stránky Nadačního fondu Platónův štít – viz níže.

Má to obrovský význam a nezměrnou potřebnost pro efektivní odpor gigantické globalizační vlně.

Věřím, že měsíční „crowdfundingový“ příspěvek/dar pro podnik, byť třeba i s chabou šancí na úspěch, pro vás není moc. Tohle snad nepoloží ani ty nejchudší. Jednou měsíčně „někoho“ pozvat na imaginární pivo. A se zárukami proti zneužití i s plnou a pohodlnou kontrolovatelností. Tohle je ta nejmenší míra podpory, o kterou vás žádám, cítíte-li alespoň z části onu akutní potřebnost, pokusit se vyhnout kolapsové trajektorii našeho civilizačního okruhu i čistě českým národním vzdorem.

Případně „jen“ pro váš pocit vlastenectví/národovectví. Pro onen pocit návaznosti na náš historický národní odkaz. Máte-li navíc, darujte jednorázově i víc. Potvrzení pro daňový odpočet fyzických i právnických osob na vyžádání zašleme. Pokusíme se tak společně vyhnout bodu, ve kterém by pak všichni dali i všechno, ale ve kterém bude již pro jakoukoli podporu pozdě. Ti, kdož mají jasnou představu nového kastovního a elitářského světového systému po Global Resetu, jakéhosi nového světového řádu, ví, že je globální elita schopna svět vypnout a restartovat ho pod zcela jiným „operačním systémem“. Ten se však asi nebude mnohým líbit. Pak ovšem bude již pozdě se mu bránit.

Blbé slovo je totiž „nikdy“. Třeba, tohle nikdy nemůže vyjít! Blbější slovo je však „pozdě“. Je

pozdě, abychom se o to aspoň pokusili. A tak tedy - ještě není pozdě!

Staňte se, byť pouze tímto malým a život nekomplikujícím způsobem, součástí rozhodné menšiny, která je již nyní, ve své zárodečné fázi, odhodlaná jít k cíli klasickou cestou od nezdaru k nezdaru bez neutuchajícího nadšení. Ve své podstatě je právě počáteční seskupení drobných podporovatelů nejdůležitější a symbolicky prokazuje vůli. Její síla je v mnohosti, poskládaná z drobných!

Prostředky na tomto transparentním účtu jsou pro svou transparentnost snadno kontrolovatelné. Kdokoli a kdykoli si může projít všechny pohyby na tomto transparentním účtu. Průběžně a snadno si může kdokoli kontrolovat i to, že do fáze podpory konkrétní prezidentské kampaně, nenajde jedinou minusovou položku. Celá tříčlenná správní rada i revizor (nikdo víc) vykonávají dle zakládací listiny své funkce zcela bezplatně a hradí si i všechny osobní náklady s tím spojené. Všechny provozní náklady i celý prvonáklad této knihy pouze já, co by předseda správní rady. Nejspíše se taky dostala tato kniha do vašich rukou za značně mnou dotovanou cenu, nebo zcela zdarma. Věřím ve váš selský rozum, zdravý úsudek a dobrovolnictví. Věřím ve váš projev vůle podpořit Český národní vzdor.

Váš pravidelný měsíční příkaz k úhradě může mít i dočasný charakter. Zadejte ho, nějakou určenou dobu sledujte jak se „věc“ vyvíjí a podle toho se pak případně rozhodnete v pokračování vaší „malé podpory velké věci“. Kromě podpory prezidentské kampaně jsou všechny tyto prostředky určeny předně pro přechodné financování této zárodečné změny prostřednictvím oné ochrany občanského prezidentského kandidáta s Platónovým štítem. Bude přece nejspíše nutné prokázat jeho smysluplnost a reálnost pomocí „samofinancovací“ fáze. To ve své podstatě znamená, že první „král“ - prezident, zvolený s tímto štítem, bude, aspoň v první přechodné fázi, čerpat podporu i právě z tohoto účtu.

Nikdo jiný a na nic jiného! Nebude-li zvolen, pak ani on a nic.

V zakládací listině Nadačního fondu Platónův štít je uvedeno, že správní rada jedná vždy společně, což brání i tomu, aby kdokoli jednotlivě zadal jakýkoli příkaz k úhradě z nadačního transparentního účtu. I pro malé a méně významné převody se musí sejít a shodnout všichni tři. A těch zajišťovacích mechanismů je vícero.

Bez následného prosazení tohoto principu i pro senát (senátory – „strážce“) se nejspíše neobejdeme, ale to je ještě daleká a komplikovaná cesta. Přinejméně až druhá fáze. Ponechme ji poněkud bokem.

Jestliže čelíme nadlimitní provázanosti moci velkých peněz a politické moci, projevující se v gigantické globalizační vlně smetávající vše, co jí stojí v cestě, potřebují mít vzepřevší se bojovníci nějaký štít v ruce. Byť by jejich hlavní zbraní bylo, nyní ještě potenciální, množství drobných podporovatelů. A ten štít teď leží na zemi. Kdo ho zdvihne? Definování podstaty štítu je ve své podstatě jen takovou výzvou. Navíc se vše odehrává vesměs v symbolické rovině. A dobrá, mohu opakovaně připustit, že Platónův štít není dokonalý. A co lidské dokonalé je? Ano, není neprůstřelný, nepřekonatelný a neprolomitelný. Jenomže na zemi neleží jiný! Odvážný bojovník může ze země zdvihnout jen tento tisíciletý štít a musí se v počáteční fázi spokojit se zbraní ve své ruce, která má jen takovou sílu, kolik má prokazatelných(!) podporovatelů. Ano, právě těch drobných. Ano, právě vás!

Pokud by nás bylo kupříkladu tolik, co legionářů v době, kdy jsme o naší státnosti mohli jen snít, bylo by to pro tento nový začátek zřejmě taky dostatečné množství. Tehdy naivistický a utopistický sen. Jejich počet se víceméně kryje s počtem nutných petentů pod občanskou prezidentskou kandidaturu. Připomeňme si, že jejich vyhlídky na úspěch byly mnohem bláhovější. Obětavost a odhodlanost nesrovnatelná. Pozvat měsíčně svého „krále“ na imaginární pivo není až tak odvážným činem. Riziko = nula! Prokazujete tím však předně svou vůli. Přispíváte drobnou částičkou k záchraně vašeho světa v žitelné podobě nejen pro sebe,

ale především pro své potomky. Chcete-li, aby se „někdo“ této globalizační vlně postavil, je i tato vaše drobná, a třeba i časově omezená, podpora nutná. Jen v její mnohosti může vzniknout dostatečná síla odporu.

Prostřednictvím *Nadačního fondu Platónův štít* jsou nastaveny dostatečné kontrolní mechanismy, což je řešeno v zakladací listině, ale z jistých důvodů (naznačeno výše) podrobněji i ve Statusu. Nikdo nebude mít možnost použít žádné prostředky nadačního fondu až do doby, kdy bude možno tyto prostředky použít výše popsaným způsobem. Jelikož jsem, neschopen vymyslet nic lepšího, i zakladatelem, dobrovolně nedobrovolným iniciátorem a základním potenciálním donátorem, jsem snad i dostatečně věrohodným, byť třeba i vám neznámým, garantem.

Je asi nyní více než jasné, že nejen nechci na tomto „podniku“ vydělat ani korunu, ale naopak prokazatelně investuji čas, energii a prostředky bez nároku na jakkoli hmotnou návratnost. Nečiním si ani žádné zásluhy, neobjevil-li jsem nic nového a pouze nějakým prazvláštním způsobem jsem setřel prach z něčeho dávnověkého, ...něčeho, co právě dnes a tady může pomoci odklonit sebedestrukční trajektorii našeho civilizačního okruhu. A pro nikoho(!), ne pro mě ani pro vás, to nemůže být výtah k moci. Absentuje to jakoukoli příležitost si přihlížet svou vlastní polívčičku, či sledovat svůj vlastní prospěch. Chcete-li, slibuji čestně jako pionýr.

Samo sebou, že je vítáno i jakékoli vyšší jednorázové donátorství. Trvalý/měsíční, byť malý dar, je však vítán, neb symbolicky deklaruje změnovou vůli, kontrolovatelnou na stránkách Fio banky denně a online v sekci transparentních účtů pod názvem účtu *Nadační fond Platónův štít*. No a nakonec přece můžete tento svůj trvalý příkaz snadno a kdykoli zrušit, kdyby se vaše očekávání nenaplněovalo, že? Vaše podpora tak může mít charakter dočasnosti. Je-li potřebná teď a tady, nemusí mít takovou míru potřebnosti v časech po ukončení „období bez krále“.

A přiznám se, že jsem sám zvědavý. Možná jsou už všichni zlomení, odevzdaní a nevěří odzdola rostoucí síle odporu. Rovněž se mi nechce věřit, že by mohlo existovat snítka podezřívavosti i přes všechny výše uvedené garance a záruky, ale třeba je již ta mezilidská nedůvěra příliš rozšířená. Možná je to tak a jen to nechci vidět, přiznat si to a smířit se s tím.

Jestliže jsem již použil příměr s porodem, pak je potřeba si přiznat, že jde o rizikové těhotenství a ona rizikovost zjevně padá plně na mou nebohou hlavu, pohybuju-li se nejspíš jako slon v porcelánu a pouštím-li se do oblastí, jichž jsem se doposud ani nedotkl. Nejsem přece veskrze vůbec politický.

Využijte neopakovatelnou šanci, byť jen na nepatrnou vzdorovou změnu kolapsové trajektorie prostřednictvím českého národního vzdoru. Šanci o mikrometřík pootevřít úzkou skulinku okénka této zřejmě poslední příležitosti aa *nepromarněte ji!*

Vzdor zvítězí! ... a pravda i láska se s ním svezou

www.Platonuvstit.cz

Pokud na další straně nenaleznete odpověď na onu základní otázku: „*Kdo je oním občanským a národoveckým prezidentským kandidátem s Platónovým štítem?*“, pak sledujte tyto webové stránky.

mailový kontakt: platonuvstit@platonuvstit.cz